

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

EFTA-DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 21. april 2021

i sag E-2/20

Den norske regering ved Utlendingsnemnda (UNE) mod L

(Direktiv 2004/38/EF — fri bevægelighed og ophold — udsendelse — beskyttelse mod udsendelse — reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel — tvingende hensyn til den offentlige sikkerhed — indrejseforbud — ansøgning om ophævelse af indrejseforbud — enhver ændring — nødvendighed — proportionalitet — grundlæggende rettigheder — ret til familieliv)

(2021/C 324/11)

I sag E-2/20, den norske regering ved Utlendingsnemnda - UNE mod L, hvori Borgarting lagmannsrett har anmodet Domstolen om i henhold til artikel 34 i aftalen mellem EFTA-staterne om oprettelse af en tilsynsmyndighed og en domstol at fortolke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område som tilpasset aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, har domstolen, sammensat af præsidenten Páll Hreinsson og dommerne Per Christiansen og Bernd Hammermann (refererende dommer), afsagt dom den 21. april 2021. Dømskonklusionen lyder således:

1. Afgørelser om permanent indrejseforbud er i princippet ikke i strid med EØS-retten, forudsat at sådanne afgørelser opfylder betingelserne i artikel 27 og 28 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område og kan ophæves i overensstemmelse med direktivets artikel 32. En udsendelsesforanstaltning skal være baseret på en individuel bedømmelse. For så vidt angår EØS-statsborgere, der lovligt har opholdt sig i værtslandet i mere end 10 år, kan udvisninger i henhold til artikel 27 og 28, stk. 3, i direktiv 2004/38/EF kun foretages af bydende nødvendige hensyn til den offentlige sikkerhed under omstændigheder, hvor den pågældendes personlige adfærd udgør en exceptionel trussel, der er så alvorlig, at en udsendelsesforanstaltning er nødvendig for at beskytte en grundlæggende samfundsinteresse. Det forudsættes, at en sådan beskyttelse ikke kan opnås med mindre indgribende midler under hensyntagen til varigheden af EØS-statsborgerens ophold i værtslandet, og navnlig til de alvorlige negative konsekvenser, som en sådan foranstaltning kan have for en EØS-statsborger og dennes familiemedlemmer, som er blevet integreret i værtsstaten. Enhver efterfølgende afgørelse om udsendelse skal begrænses til, hvad der er nødvendigt for at beskytte den grundlæggende interesse, som udvisningen havde til formål at beskytte. Udsendelsesafgørelsen skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.
2. Social rehabilitering af en EØS-statsborger i den stat, hvor vedkommende er blevet integreret, er i almindelighed i samfundets interesse. Den pågældendes positive adfærd i fængslingsperioden og efterfølgende i prøvetiden sammen med andre faktorer, der tyder på reintegration i samfundet, afbøder en aktuel trussel mod den offentlige sikkerhed. Den pågældendes familie og børn, herunder stedbørn, indgår som et vigtigt element i bedømmelsen af nødvendigheden af en restriktiv foranstaltning efter kapitel VI i direktiv 2004/38/EF henset til proportionalitetsprincippet, barnets tarv og de grundlæggende rettigheder. Ved bedømmelsen af, om udvisningen er nødvendig, skal der tages hensyn til eventuelle alternativer til udvisning som led i den samlede vurdering.

3. Enhver ændring i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 32 i direktiv 2004/38/EF, er en ændring, der fjerner begrundelsen for den oprindelige afgørelse efter direktivets kapitel VI om at begrænse den frie bevægelighed på grundlag af den pågældendes adfærd. Det kan ikke lægges til grund, at der ikke vil ske en ændring i den personlige adfærd, og hver ansøgning skal undergives en konkret vurdering. Der skal tages hensyn til alle faktorer, der kan give anledning til at antage, at der er sket en ændring i den personlige adfærd. Dette afhænger af arten af den enkeltes adfærd og den trussel mod samfundet, som den udgør. Der skal tages hensyn til alle oplysninger om, at personen har deltaget i positive og lovlige aktiviteter, der gør det usandsynligt, at vedkommende igen vil udføre den type aktiviteter, der førte til udvisningen. Sådanne faktorer kan omfatte, men er ikke begrænset til, oplysninger om, at en person har undladt at engagere sig i yderligere kriminalitet, bevis for reintegration i værtssamfundet, påbegyndelse og opretholdelse af en stabil økonomisk aktivitet, resultater af psykologiske udredninger, troværdige udtryk for samvittighedsnag, oplysninger om, at vedkommende har engageret sig positivt og konstruktivt i samfundet og navnlig social rehabilitering af EØS-statsborgeren i den stat, hvor vedkommende er integreret.
-